

NOVI
ZVON

NOVI
ZVON

Revija za sodobno književnost

avgust 2019

KAZALO

POEZIJA	6
Dejan Štiglic	7
<i>Pritlikavke</i>	7
<i>In se označim</i>	9
<i>Katarza po domače</i>	11
<i>Rutina</i>	13
Anita Končar	14
<i>Zaenkrat brez naslova II</i>	14
Ema Odra Raščan	15
***	15
***	16
***	17
Breda Krošelj	18
***	18
<i>Nočni vrt</i>	19
Eva Ule	20
<i>Ta pesem ni za mrtve</i>	20
Neja Rakušček	21
<i>Mijav</i>	21
PROZA	22
Hana Bujanović Kokot	23
<i>Pravljica našega časa</i>	23
<i>Pravljica o osamljenosti zimske noči</i>	27
<i>Srede so dnevi za zmenke</i>	29

DRAMA	30
Leja V.	31
<i>Izgubljena zapestnica</i>	31
RIKVERZ	34
Tom Veber	36
<i>Ciklus o sreči</i>	36
<i>Ikarus</i>	37
***	38
Mateja Pezdirc	39
***	39
***	40
Nejc Klemenc	43
<i>Haikuji</i>	43
Valter in Lotica Gorenc	46
<i>Odlomek iz romana Jezero ob bolnišnici</i>	46
IMPRO POEZIJA V DIALOGU	51
Sara Fabjan	53
***	53
***	54
***	55
***	56
***	57
***	58
***	59
***	60
<i>December</i>	61

Nejc Klemenc	62
***	62
***	63
***	64
***	65
***	66
***	67
Matija Sirk	68
<i>Starec in Sinaj</i>	68
<i>Papirnata ladjica</i>	69
<i>3. V bran antropofagom</i>	70

POEZIJA

Dejan Štiglic

Pritlikavke

držim sapo

regeneriram se
v mrtvem kotu
vzratnega ogledala
hazardiram s kisikom
da hiperventiliram v stadij mavrice

luščenje

z zamudo
smo vsi popolni
skoraj v celoti
naravni
na pol umetniki

protest

izmolzi ta glas
v jezen čivk
o
čustvenem stanju
dreves
ali

naravni magnitudi

smetiščnih

rož

statiran

kot ogorčen leksikon

In se označim

interno pasivno

z

dialogom

o

packah črnih,

ki

osvajajo

kaos

in

butajo adrenalin

v strah

pred

samoto.

vanjo se

spustim,

v

luknjo

brez mesa

in

ji brenkam

humor

med

njenimi

izpadi.

močno je
vse,
kar je brez
oblike
ali ujeto
v enačbo.

zato računam,
si razbijam
glavo --

a ni je številke
ali
spremenljivke,
ki bi
naju rešila.

Katarza po domače

v hipu me raztreščiš. kure
razumejo mojo zmedo.
verjetno se tam vse ustavi.
mislim, kure niso neumne, a
njihov intelekt ni presežek. res
da bežijo ob vsakem tresljaju,
vendar to le pomeni, da imajo
močan preživetveni refleks. po
eni strani si s kuro nimaš kaj
pomagati v stiski. ne moreš je
uporabiti za ščit pred vlomilcem.
ajde, mogoče je njen kljun lahko
kvalificiran kot topo orožje,
ampak ob vsej njeni histeriji in
paniki, bi težko naciljal
napadalčevo arterijo in ga
likvidiral. kura je nek čuden
kompleks človeške duše. da –
nosi jajca in to ti pomaga
preživeti. ne – njena nrav ni
koristna v nobeni obliki narave.
ni ravno kraljica kmetij. čeprav
se nosi kot diva. in nima niti
spola. tu pa leži njen čar; kura
je lahko moški. pozabi petelina,
le redki so izbrani. kikirikanje
ni za vsako grlo. moške kure

imajo ogromno kondicije za izmikanje odgovornostim. bega jih vsaka odločitev. če želi moška kura desno, gre trikrat levo. cirkuliranje je bistveno za takšno žival. pozna samo krog. tudi on, ki ima diplomo iz geometrije. oblike so še ena stvar, ki jih kura ne dojema. svet je raven ter ploščat in nikoli okrogel. tu si je kura protislovna. v bistvu je njen smisel, da ne razume. esenca kure je v njeni popolni brezzveznosti. niti ne zna zajokati, ko jo nekaj boli. čeprav kokodaka za vsako drobnarijo. malenkosti so v bolečinah, ki jim zamahneš z roko. malo pred tem preden se raztrga nebo. nato dež spere sramoto s tebe. in zaspíš -- nov. vstaneš ob alarmu, skuhaš kavo, si umiješ obraz. na terasi skadiš cigarete in poslušaš žvrgolenje ptičev. nato si za zajtrk pripraviš jajca na oko. pa ni več v redu. ker veš da si kura. fak, kanibal si. še dobro, da nisi nobena druga žival. ker kuri ni nič jasno. v hipu me raztreščiš.

Rutina

misel. iz ničā v
praznino. in nazaj
nekam, kjer ne obstaja.

belino držim na
povodcu. zdresiral sem
jo v sladek strup. laja
samo zame. grize vse
druge.

včasih se moriva. po
ure in ure. dokler se ne
vžge nora polnoč. dokler
jutro ne neha tetovirat
uspavank.

nato se začne od začetka.

misel. iz ničā v
praznino. in nazaj
nekam, kjer spočije gležnje.

Anita Končar

Zaenkrat brez naslova II

Zenici sta se razširili,

zrkli sta potemneli,

jokal si pesek.

S kosom razbitega kozarca sem zarezala v tvoje zapestje.

Vlile so se sladke solze.

Jokal si skozi zapestji.

Bilo te je strah, a jaz sem vztrajala v svoji brezčutnosti.

EMA Odra Raščan

***

medtem ko gola ležim,
upam, da bo tvoje seme
vzcvetelo v meni
te gledam,
ko mi bereš,
a vedno tišji si,
besede v tebi
dozorijo v ideje,
že jih nanašaš na papir,
se začneš ljubiti s črnilom na papirju,
(kot si se prej z mano,
ki sem zdaj že pozabljena)
zato stopim pod tuš
in te sperem
s svojega telesa

***

vsako jutro se zakleneva
vsak v svojo kopalnico
in vsak s svojo britvico odstraniva
dlake ki so v zadnjih urah vzbrstele
da si slučajno ne priznava
kako sva vsak po svoje sanjala
čeprav objeta
čeprav povrhnjica ob povrhnjico
vsak v svojem svetu
zato si vsako jutro (pri)krajšava nočne potepe
in o njih pridno molčiva

***

baje so bile
umetnice med nami
pa smo jih zgrešile
medtem ko smo tako perverzno
ponavljale slog pisateljev
kadile
pile viski
se oblačile v črno
si puščale dolge lase
se premikale skrivnostno
baje so bile
umetnice med nami
vesele
nasmeljane
lahkotne vilinke
mojstrice življenjskih radosti
poznavalke vesoljskih užitkov
pa smo jih pobile
medtem ko smo se tako perverzno
skrivale za moško množino

Breda Krošelj

***

usihanje

se spreminja

v otožno

površino

dojemanja

odmika od resnice

s komično kemičnim

čistilnim sredstvom

in naslikano

ščetko v oklepaju

v neskončno

votlo

bolečino

ki se

razraste

čez noč

preko

razpetega platna

na okenski polici

Nočni vrt

izpiliti uravnotežen

ritualen ples

ko se utrip sanjavih oči

zaradi spontanih luči

zbudi v začaranem svetu

ogromnih peščenih sipin

in morje splakuje navidezne sledi

in so drevesa simpatična

in je iz granita domače ognjišče

zato da lahko šteješ zvezde

ali

kar je od njih ostalo

Eva Ule

Ta pesem ni za mrtve

golobice so že vzletele v zenit

ne zalivaj asfalta

tvoje telo je voda, neskončni,

in ta pesem je zate

Neja Rakušček

Mijav

To je
Moja želja
Biti mala nedolžna
Preskrbljena žival
Polna ljubezni
Spati cele dneve in
Bežati v zavetje samo nje
Ko se meni tako pač zdi lje
In ko imam vsega preveč živ
Prejemati in dajati pozornost to je
Kot lepo darilo, poleg občasnih objemov

PROZA

Hana Bujanović Kokot

Pravljica našega časa

Nekoč pred davnimi časi je bilo dekle z vranje črnimi lasmi, ki si je želelo leteti. O tem je sanjalo vsak dan; ko se je prebudilo na škripajoči rjavi sedežni, kjer je spalo, in se zazrlo skozi okno, nad katerim so se naselile lastovke, ko je hiteč po opravih hodilo po sivih ulicah in se izogibalo skupinam golobov, ki so zobali ostanke s tal, ko je vsak večer skorajda pobegnilo od doma, sedelo ob jezeru in hranilo tiste tri labode, ki so še ostali, ko je leglo v posteljo in opazovalo lastovičje gnezdo, preden je zaspalo.

To dekle je živelo v drugem nadstropju stanovanjske hiše v ulici, kjer so ledene rože okna prekrile najprej. Lahko si je skoraj predstavljalo, da je na koncu sveta. Bilo je čarobno. Vsako zimo je lahko gledalo, kako vsaka snežinka posebej izbere njeno ulico, kot da so ljudje, ki živijo v tej ulici, drugačni od ostalih; včasih je bilo na drugem koncu mesta še poletje, ko so se njeni sosede že sankali. A nihče se v resnici ni sankal. Še na ulico so si upali le redki.

Dekle je živelo v stavbi s hišno številko sedemintrideset, v ulici, kjer ljudje gledajo stran, raje molčijo in nikoli ne sanjajo. A ona je.

Rada je sedela na svoji rjavi sedežni, ki ji je pri levem naslonjaču iz razpoke že uhajalo polnilo in lahko si čutil vzmet. Vedno si moral spati z nogami pri levem naslonjaču. Če si bil obrnjen drugače, so te še tri dni zvijali krči v vratu. Ona ni opazovala tega. Opazovala je podobe v dimu, ki je vedno prepajal njihovo stanovanje. Takoj, ko je odšla, je nekdo zagrnil zavese in vse dokler se ni vrnila, se je med oblaki sivega dima nakopičilo dovolj teme, da si lahko v dimu videl oblike. Podobe. Zgodbe.

Bile so kot ptice, te zgodbe. Svobodne, vsakič drugačne. Včasih so pustile, da se je tema zavlekla mednje, da je oblikovala njihove poteze, spreminjala njihovo pot. Včasih je bil dim divji, valovil je okoli nje, prepojil je njene lase, nos in usta, kožo.

Včasih se je je izogibal, kot da ga bo ob dotiku uničila, da bo razbila iluzijo. Nikoli je ni.

In potem je njen Vran v zrak puhnil še en oblak dima, kdaj zgodbo in kdaj celo pesem, jo pogledal v oči in se zarežal. Ona se je smejala z njim. Njegova polt je bila tako temna kot njeni lasje, njegove sanje tako skrite kot njene. Bil je njen Vran.

Nista imela veliko, a kar sta imela, sta delila. Ljubila.

Kljub temu je bila pogosto sama. Večino časa je to ni motilo. Počutila se je kot ena izmed ptic, ki jih je vsak dan opazovala. Sama nad glasovi, ljudmi. Sama nad svetom.

Včasih pa je pogrešala svojega Vrana. Pogrešala je zgodbe, ki jih je pihal v temo sobe. Pogrešala je telo, ki ga je delil z njo. Pogrešala je občutek, ko je ona svoje telo delila z njim.

Takrat si ni želela biti ptica. Ni želela biti svobodna. Želela je spati na svoji rjavi sedežni in poslušati smrčanje svojega Vrana, ki je spal na tleh poleg nje.

Te dni se ji je zdelo, kot da so lastovke spet zapustile gnezdo, kot so ga takrat pred toliko leti in so mladiči spet pomrli eden za drugim, kot so takrat. Videla je golobe, ki so iskali hrano, ki je ni bilo, a so bili hkrati pretežki, da bi poleteli, ujeti v paradoksu svojega življenja. In opazovala je svoje črne lase v gladini praznega jezera, ki so se brez njenega Vrana zdeli mrtvi. Ko se je vrnila v temno stanovanje in sedla na posteljo, ni našla ničesar, kar bi lahko delila. Njena koža je bila še vedno prepojena z dimom, katerega vonja se ni mogla znebiti in še vedno je slišala šepet teme, bele oblike verzov pred seboj, a niso imeli pomena.

Počutila se je samo.

Takrat je pogledala stran. Molčala je. A še vedno je sanjala. Še vedno si je želela leteti.

Kot je njen Vran letel brez nje.

Vsakič, ko je odšel tja, kjer je bilo še sonce, je ostal dan dlje. Tja, kjer je poletje, ko njuno ulico že prekrivajo ledene rože. Letel je tja kot ptice, ki pozimi letijo v tople kraje. Na bolje. Stran.

Sprva je zamudil le nekaj rož, preden se je vrnil. Včasih se je vrnil še prej in zamudil le eno.

Včasih se je dim razkadil, preden se je vrnil in je ostala samo tema. Kdaj ga ni bilo toliko časa, da je dekle z vranje črnimi lasmi pozabilo, kakšen okus je imel dim na njenih ustnicah, kakšen okus so imele njegove ustnice.

Nekoč pa je zamudil vse rože.

Čakala ga je, svojega Vrana. Čakala je in štela rože, ki so izginjale brez njega. Vsako jutro je videla, kako lastovičji mladiči umrejo znova. Vsakič, ko se je pogledala v ogledalo, je videla manj dekleta z vranje črnimi lasmi, ko so bledeli. Včasih je celo poiskala njegovo skrivno zalogo in sama poskusila ustvariti dim in vse zgodbe, ki so prišle z njim.

A videla je le svojega Vrana, ki leti brez nje, leti in pada. Takrat je odgrnila zavese in Vrana poskušala najti na nebu. Potrebovala je njegove zgodbe. Njegov dim, nasmeh, njegove sanje.

Poskušala je znova in znova. Ni obupala nad njim. Nad njegovimi sanjami. Vsakič je ustvarila več dima, še več in več, da bi ga le videla. Da bi videla sebe, ki leti ob svojem Vranu, in svoje vranje črne lase, ki plapolajo v vetru.

Ko so se naslednjič na okna priplazile ledene rože, sta v Vranovi skrivni zalogi ostali samo še dve vžigalici. Ona je klečala na tleh poleg rjave sedežne, kjer je nekoč spal njen Vran, lastovičje gnezdo pred njo. Prižgala je prvo vžigalico, vdihnila dim in se zazrla vanj. Ni ga bilo veliko, a videla je. Zgodbe, ki so govorile o njenem Vranu. Videla je podobe malih lastovk, katerih jajčne lupine so ležale na tleh pred njo. Nasmehnila se je.

Vsi so leteli. Vran in male lastovke. In ona. Bila je prav tam, v svoji tanki beli spalni srajci s čipkami, za katero je Vran rekel, da naredi njene lase še bolj črne. Vranje. Njegove.

Vžigalica je počasi dogorevala, a dekle z vranje črnimi lasmi je bilo ujeto v čarovniji. Vžigalice ni spustila niti, ko je ta dokončno dogorela in jo rahlo opekla po prstih, s katerimi jo je držala. Predramila se je šele trenutke kasneje, ko je dim izginil.

Pogledala je navzdol, kjer je bila malo prej še vžigalica, zdaj pa samo še pepel. Pogledala je gnezdo pred sabo.

Sklonila se je naprej, da ji je naramnica bele spalne srajce padla z ramena. Prižgala je vžigalico in jo prislonila ob gnezdo. Želela si je še ene zgodbe. Samo še ene.

Gledala je, kako je gnezdo gorelo in je dim plesal v zraku. Vstala je in plesala z njim.

Videla je lastovke, ki so plesale z njo, golobe, ki so poleteli, labode, katerih glave so krasile krone. Skupaj z dimom se je povzpela po stopnicah stanovanjske hiše in ptice so ji sledile. Stopala je počasi; hlada, ko je stopila na streho, ni čutila. Zazrla se je v nebo, iskala ptice, ki so letele nad njo in preostalim svetom.

Tako kot si je želela leteti ona.

Čutila je spalno srajco, ki je plapolala v vetru in vranje črne lase, ki so plapolali z njo. Videla je Vrana, ki je letel tam daleč nad njo. Vrnil se je k njej.

Zdaj bo letela tudi ona.

Letela bo nad glasovi in ljudmi in svetom. Letela bo skupaj z Vranom. Delila si bosta nebo.

Naredila je še en korak naprej, ni več čutila strehe pod svojimi bosimi stopali.

Poletela je.

Pravljica o osamljenosti zimske noči

Na koncu s časom zaprašene ulice utripa svetilka. Osamljena je, ko utripa neuskklajeno z enega na drugega nanizanega trenutka. Na koncu s časom zaprašene ulice umira svetilka.

Postavili so jo v času, ko je svet ločeval zid. Ločeval je ljubimce, prijatelje, družine.

Ločeval je brata od mlajše sestre, ki je le nekaj metrov vzhodno živela z očetom. Včasih so živeli skupaj, a mama je rekla, da sta se z očetom spremenila, da sta kot drevesi ostala enaka, a s časom so zrasle veje, ki so potrebovale več prostora, in namesto da bi se njune veje prepletle, sta drug drugemu kradla sonce. Dejala je, da je bolje, če je tako, da se imata še vedno rada, da imata njega in njegovo sestro še vedno rada. Oče je takrat odšel in on se ga je komaj spomnil, ko sta se z njegovo sestro naselila v blok dve ulici vzhodno.

Preden je svet ločeval zid, je bilo vse v redu. Zdelo se je, da sta mama in oče srečna. Videvali so se vsak dan. In potem se niso več. Vsak večer se je brat odpravil k zidu, sedel ob istem grafitu pod ulično svetilko in s hrbtom slonel ob zidu.

V mislih si je postavil zid, podoben tistemu, ob katerem je odraščal. Svet ni nikoli videl njegove iskrivosti, nadarjenosti za rime. Nikoli ni izvedel njegove želje po brezdelnem opazovanju zvezd, ki jih je vsako jutro še pred soncem zakril smog. Vse to je ostalo na vzhodni strani zidu, zakopano globoko v mislih skupaj s podobo sestre, ki je z leti zbledela.

Ljubil je ženske, katerih imena je pozabil, in se vsako noč, ko jih je zapustil v še topli postelji, vrnil k svetilki, ki je stala ob zidu ob tistem istem grafitu, ki je bil tam že od začetka. Svetilka je takrat svetila zanj. Vedela je, da bo pozabil, da ne bo opazil njenega trepetajočega pozdrava, a kljub temu je svetila, ko nihče drug ni.

Ko so zid podrli, je še živel on in še sestra. Tistega dne se je tam zbrala množica ljudi; vsi so dihali kot eno, njihova srca so bila kot eno in zdelo se je, da so zamahi, ki udarjajo po zidu, udarec ene roke. Deček je osamljen stal med ljudmi, stoječ na

prstih, da bi prvi videl na drugo stran. Iskal jo je, se z očmi ustavil pri prav vsakem obrazu, da bi jo le uzrl. Nista se prepoznala.

Ko je tiste noči, ko so se že vsi vzhičeni zatekli v bližnje gostilne ali pa v toplino hiš, kjer so zdaj kramljali z dolgo izgubljenimi sorodnimi dušami, deček osamljen sedel pod svetilko, je ta sijala zanj, polnila je njegove oči z zvezdami, ki jih ni več videl. Trdna je stala, prikovana v tla, obsojena na vedno isti pogled in sijala zanj, ki ni več videl luči, dokler je ni uzrl, dokler ni zagledal sestrinega obraza z maminimi ličnicami, očetovim nosom in očmi točno takšne barve kot njegove. Takrat se je nasmehnil, počasi vstal in se kot nebogljen otrok opotekel v njen objem. Oba sta jokala. Svetilka je tistega večera svetila tudi zanj.

Ob jutru, ko so v utrujenosti zore ugasnile luči, je ona ugasnila izmučena, a olajšana. Kanček manj osamljena. Deček je odšel, a nekaj let kasneje ga je opazila, ko je v kavarni čez cesto srkal iz skodelice in se smejal dekletu z očmi iste barve, ki je sedela nasproti njega in mu pripovedovala. Takrat je zasvetila svetleje v upanju na srečo. Iz kavarne sta stopala z roko v roki in se odpravila proti zahodu. On se ni obrnil, a njegov obraz je žarel in svetilka je ljubila vonj doma tistega zimskega večera, a kljub temu je bila jezna nase. Če tisto noč ne bi svetila, zdaj ne bi bila sama.

Na koncu s časom zaprašene ulice utripa svetilka z željo, da jo opazijo, kot je ona vsakega izmed njih. Njena svetloba zamira, ko se spreminja v temno nebo med svetlimi zvezdami, moledujoč za nekoga, ki bi ji nudil luč. Na koncu s časom zaprašene ulice umira svetilka.

Srede so dnevi za zmenke

Zrem v njene čokoladne oči. Obožujem jih in vem, da bi bile brez debelih in umazanih očal še lepše. Preštejem gubice, ki se ji nabirajo pod očmi. Poljubil bi prav vsako. Vem, da me ne vidi; saj jo jaz opazujem za oba.

Njene ustnice so tanjše, kot so bile nekoč in čas jim je vzel barvo. Pegice lahko še vedno vidim. Njeni lasje so speti v tesno figo in nenadoma si jo zaželim razmršiti, kot sem to počel nekoč. Ko sem to naredil, se je vedno jezila name. Videti je bila kot užaljen psiček. Vse bi dal, da bi se še enkrat ujezila.

Zagodrnjam, ko vidim, da so jo spet oblekli v vijolično majico. Vijolične nikoli ni marala. Preden vstanem, se sklonim k njej in poljubim hrbet njene dlani. Iz omare vzamem svežo majico. Ko ji pomagam sestiti, se ona z eno dlanjo opira na posteljo, z drugo dlanjo pa me drži za nadlaket. Pogleda me v oči. Nasmehnem se. Ko ji slečem majico, sama dvigne roke; ko jo ponovno oblačim, tudi. Potem ji pomagam leči in preverim zdravila na nočni polički, kot sem jih nekoč.

Ne vem, koliko časa mine, a vmes obrežem cvetje, ki sem ji ga prinesel prejšnji teden, grem trikrat na stranišče, narežem jabolko na dovolj majhne koščke, da jih lahko poje, in ji enega po enega polagam v usta. Vsakič, ko odidem, jo poljubim – na nos, na čelo, dlan, na prsi, pod katerimi počiva njeno srce, na lice.

Mlada oskrbovalka pride, ko se pogovarjava o vnukih. Jaz govorim, ona posluša.

»Gospod, čas je za večerjo.«

Pokimam. Počasi vstanem, zložim stol za na plažo, na katerem sem sedel, si ga optam pod ramo, se z drugo roko naslonim na berglo in odidem v svojo sobo.

V sredo se spet vidiva.

The image is a high-contrast, stylized landscape. The background is a mix of bright yellow and black, with a white triangle overlaid on the left side. The word "DRAMA" is written in large, bold, black, sans-serif capital letters across the center of the image. The overall aesthetic is dramatic and graphic.

DRAMA

Leja V.

Izgubljena zapestnica

Stanovalci stojijo zunaj pred hišo.

FRANCI: Kako pa veš, da si zapestnico izgubila ravno tukaj?

ZOJA: Ker sem začutila, ko mi je padla z roke.

KREMŽAR: In zakaj je nisi pobrala? Si mislila, da te bo kar čakala? Verjetno še naslednjih 20 let?!

ZOJA: Saj sem že povedala, da sem imela polne roke. In sem si rekla, da bom najprej nesla vrečke do vrat in šla potem nazaj po njo. Ampak, ko sem prišla do vrat in odložila vrečke, me je ravno klicala Marta. In potem sem čisto pozabila nanjo. In sem se šele prejle spomnila, ampak je ni bilo več na tleh. Verjetno najbolje, da se kar sprijaznim, da je ne bom več videla.

FRANCI: Verjetno to res ne bi bilo slabo.

KREMŽAR: Poskusimo si zamisliti, kam bi se skrili, če bi bili zapestnica.

MARTA: Pa sej ne morem verjeti.

ZOJA: Okej, Kremžar, zdaj se pa že očitno norčuješ.

KREMŽAR: Zoja, se ti vseeno ne zdi, da malo pretiravaš? Saj je samo zapestnica. Če se pa tako težko sprijazniš z njeno izgubo, ti grem jaz lahko kupiti enako ali pa vsaj podobno.

FRANCI: Okej, a je bila vsaj kaj vredna? Vsaj 100 evrov?

ZOJA: Po moje zanjo nisem dala več kot 500 tolarjev.

KREMŽAR: Potem je pa problem rešen.

MARTA: Aja?

KREMŽAR: Tisti, ki jo je ukradel, zanjo tako ali tako ne bo dobil ničesar.

FRANCI: A si pogledala v vrečke? Mogoče ti je pa noter padla.

ZOJA: Ne, nisem. Mogoče mi je pa res!

Zoja odide v hišo. Ko pride v stanovanje, začne brskati po vrečkah, v eni izmed njih najde svojo zapestnico. Odide iz stanovanja in pride nazaj k ostalim.

ZOJA: V vrečki je bila.

FRANCI: Se mi je kar zdelo. V njih je ponavadi vse.

MARTA: Ja, ponavadi vse tisto, kar kupiš v trgovini.

FRANCI: *(zagleda Klemenca, ki se jim od daleč približuje s svojim psom)* Glej, glej. Spet pelje psa na sprehod.

KREMŽAR: Če kdo mene vpraša, in vem, da me ne bo ... Živali niso za v stanovanje. Taka mrcina, kot jo ima Klemenc, pa še manj. Odkar ima tega psa, se pred bajto nabirajo samo še dreki.

MARTA: Jaz nisem videla še niti enega.

FRANCI: Ker si verjetno že stopila na njega. Ali te je pa prehitel kdo od nas.

ZOJA: Doge so prav prijazni kužiji. Kremžar, zdi se mi nepravilno, da takoj okriviš njegovega psa. Par tednov sploh nisi vedel, da ga ima.

Vsi naenkrat utihnejo, Klemenc čez nekaj trenutkov pride do njih.

KLEMENC: Vidim, da imate spet sestanek.

KREMŽAR: Ja, res je. A mogoče uganeš glavno točko dnevnega reda?

KLEMENC: *(skomigne z rameni)* Kateri sosed ima nov avto?!

KREMŽAR: Narobe! Nepobrani pasji dreki pred bajto.

KLEMENC: Ah, dej, ne pretiravaj.

MARTA: A boš rekel, da niso od tvojega?

KLEMENC: *(zamahne z roko)* Kara ne gre nikoli na stranišče pred našo hišo.

KREMŽAR: Od koga so pa potem?

KLEMENC: Obnašaš se, kot da je moj pes edina žival, ki se sprehaja po ulici.

FRANCI: A slučajno ni?

KLEMENC: Res si zelo fer, Kremžar. Ko si imel pa ti mačka, smo morali biti pa vsi zelo, zelo obzirni. Medtem ko on ni bil prav nič do nas.

MARTA: Ampak res! Ti, hinavec, Kremžar.

KREMŽAR: Ah, dej, saj sem ga imel samo par tednov.

FRANCI: Škoda, da ga je povozil avto.

KREMŽAR: *(se zdrzne)* A mi nisi rekel, da so ga vzeli?

FRANCI: Am, ja ... Sej so ga. Ampak najprej so ga skoraj povozili.

KREMŽAR: Kaj?

KLEMENC: Kremžar, vsi vemo, da nihče ne krade mačk. *(tišje)* Predvsem ne tako zoprnih.

KREMŽAR: Očitno sem edini, ki ste mu to pozabili povedati! Upam, da mi boste vsaj povedali, kdo je bil. To si verjetno zaslužim vedeti.

Vsi so tiho.

KREMŽAR: *(Franciju)* Ti si bil, a ne?

FRANCI: Am, Kremžar ...

KREMŽAR: Nič čudnega, da si me tako tolažil!

FRANCI: Saj ga nisem zanalašč!

MARTA: V bistvu ga je samo oplazil.

KREMŽAR: Potem ni mrtev? Moj Tačko ni mrtev?

MARTA: Ne, ni.

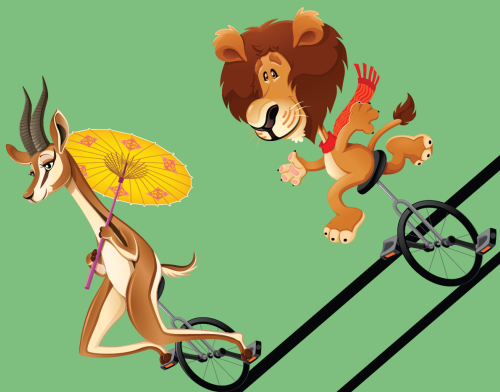
KREMŽAR: Ves čas ste se mi govorili, da ga je nekdo vzela, v resnici pa, kdove kje, tava ... Vsi ste eni navadni lažnivci!

MARTA: Če bi ta maček tako zelo užival pri tebi, je verjetno ne bi ucvrl. Verjetno bi bil zdajle tukaj skupaj s tabo.

Kremžar užaljeno dvigne brado in odkoraka stran.

KLEMENC: Očitno med nami ni možna prav nobena skrivnost.

ZREVKIR

Srečko Kosovel

Veter

kakor da v onstran strmijo oči.
po cesti nekdo gre z dušo potrto,
edino drevo na gmajni šumi;
Tiho vse: med življenjem in smrtjo

sredi kraške vasi.
v polsvetlobi temnijo hiše
na belem grobu angel kleči;
Samo črna cipresa šumi še,

opolnoči.
Samo veter ne more spati
prazno, tiho; vse že spi.
Veter se je ustavil pred vrati;

6. junija se je v Trubarjevi hiši literature odvil trinajsti literarni večer Novega zvona, na katerem smo avtorske prispevke, tako poezijo kot prozo, prebirali v nasprotni smeri – rikverz. V tem razdelku objavljamo nekatera izbrana besedila z večera. Dodajamo tudi rikverz pesem Srečka Kosovela, ki ga je za zmagovalca večera izbrala publika.

Tom Veber

Ciklus o sreči

Ko si ližemo rane
ali v banji
do Dunaja
na avtoštopu
mali pizduni
sreča smo mi.
III.

Kot tvoje ustnice
iste barve
ko je sonce
nad Ljubljano
na tvojem balkonu
ob nedeljah
jaz in ti
sreča sva.
II.

In najjino
rdeče voljno
in je poletje
brez odeje
brez pižame
prespiš pri fantu
ko prvo noč
sreča je.
I.

Ikarus

(Sestavljanke pesmi Srečka Kosovela)

Oboje je laž
in ne vedo da je to trepet
moje luči ne vidijo svita
dokler ne padeva jaz in ti
in vse je večer in jutra ne bo
morje preplavlja zelene poljane
Alexanderplatz je bil brez ljudi.

***

Ali pa dihaš in pišeš
moliš veliko moliš
položiš vse tipe v Tiffanyju
in poskušaš postati Gwyneth Paltrow
kupiš si vaginalno jajce
mesec dni ješ samo zeljno juho in piješ kambučo
preurediš stanovanje po feng shuju
obiščeš prijatelje v Švici Italiji Angliji in Romuniji
prebeliš svojo notranjost
preplavaš Nil
postaneš vinar
zasadiš nasad oljk
napíšeš knjigo o tem
lahko prehodiš Camino de Santiago
v mesecu dni.

Mateja Pezdirc

***

Mi smo še vedno tu.
Jeklena svetloba bo vzela ta vek.
Kristali so se izgubili v vodi.
Poslednja pozlata odhaja v temo.
Decumanumi bledijo v prahu.
Kamnite katedrale umirajo za čase večnosti.
Še vedno smo tu.
Naša kri se zliva v svetovne vodotoke.
Ne čutimo nedolžnosti beline.
Ležimo na kožah in na črnilu.
Pokrivamo se z rubini in s karminom.
Padamo v nič.
Slepimo se s svetlobo sedanjosti.
Gledamo pravadna ledena slemena.
Vstajamo iz vode in ležemo v črno prst.
Še vedno smo tu.
Nedavno so bila prešteta stoletja preteklosti.
V ognju plamenijo ure ukradene v rosi.
Medeninasti zvonovi pojejo v noč kresov.
V somraku izginjajo poslednji stolpovi pravice.
S severa se vzdiga nov oblačni steber.
Jekleno svetlobo rosijo gričem pradavnim.
Zakriti rdeči oblaki sejejo meglice v daljavi.

***

Umreti v neskončni noči.
Obstajati v nemih solzah.
Živeti v bledih spominih.
Toniti med suhimi vencih.
Tožiti grenke sape.
Gledati nesrečo zaprtih oči.
Zreti v preteklost.
Trpeti na samem.
Ležati na makovih travah.
Krvaveti na Elizejskih poljanah.
Spati v prazninah medzvezdja.

***

ti pa si me z jutrom pustil v mlaki krvi.
Bila sem ti dana v noči,
ti pa si me vrgel v pozabo.
Bila sem ti dana v polteno slast,
s Priamovih zidov, kakor staro devico.
tebi, asketu, ti pa si me porinil
Dala sem ti telo v žgalno daritev,
in me polil z vročim voskom.
Ižgal si luknjo v neposvečeni zaobljubi
in me zapustil na belih pečinah Parosa.
Vzel si me na obali črnega peska
v opomin na poltene noči v mračni vodi.
Na vekah so spale krvave kaplje,
pahnili si me mrkih zenic in suhih ustnic.
Odrinil si me golo z visokih zidov Troje,

***

hladna jasa, ki spi v mračni vodi.
slap brez izvornega studenca,
Sem prerija brez potoka,
Nem melos me obdaja.
Jutro mi je razrezalo dušo.
Katarza majske noči me je prebodla.

Nejc Klemenc

Haikuji

Najino ne bo.
In midva ga loviva.
Daleč je nebo.

***

Naiven dovolj,
da te poljubim prvi.
Previden preveč.

***

Skočiva? Na tri?
Ker to rabiš bolj kot jaz.
Primem ti roko.

***

Dišiš po domu,
dišiš po tulipanih.
Prineseš pomlad.

***

Črne snežinke.
Iz oči si obrišeš
zadnji dan zime.

***

Nikoli dovolj.
Kot prekratka odeja.
Spet me objameš.

***

Da ne zajebem.
Da res dobro premislim.
Čas potrebujem.

***

Nekoč sva bila.
In zraven si bila ti.
Nekje sem bil jaz.

***

Vem, da blefiraš.
S svojimi telesi
igrava poker.

***

Še vedno sneži
pod ulično svetilko.
Poljubljava se.

***

Z nekom drugim.
Z istimi pogledi.
Ista kavarna.

***

Ključ ne odklepa
v najino stanovanje.
Prinesem rože.

***

Višaš. Odstopim.
Razdeliva si karte.
Stavim na naju.

***

Valter in Lotica Gorenc

Odlomek iz romana Jezero ob bolnišnici

Reče pa: »Ja, mama, super ideja!«

Vredno bi bilo in gotovo manj mučno kot iti zdajle z materjo v Gdansk. Mogoče bi živela še dovolj dolgo, da mi iz Alkoholov Sveta prinesejo eno vodko.

Gosia gleda v tla in razmišlja, ali bi bruhnila ali raje skočila skozi okno frčade. Mati zaničljivo odvrže mango na kavč: »V Baltiški galeriji v Gdanku je velika razprodaja, vse znižano za najmanj 40 % in mogoče ne bi bilo slabo, če bi si malo izpopolnila garderobo.«

»Joooj, whatever. Ja, dobila sem za darilo, štos stare prijateljice ... Vi ne bi razumeli takih hecev,« se poti in zardeva Gosia.

»Małgorzata, lagati pa res ne znaš ... Vsaj meni ne,« se zmagoslavno nasmehne mati.

»Tudi pacientki je ime Małgorzata!« obupano vzklikne Gosia.

Mati lista naprej in najde posvetilo na predlistu: »Gosii za 31. rojstni dan od Kinge.«

»To ni moje! Od enega pacienta s hepatično encefalopatijo je, pravi, da ima vsako noč more iz te knjige, zato sem sklenila, da zadevo preučim ... Čisto z znanstvenega, službenega stališča!«

Ves čas obvladani materi se izvije polglasen krik, ko začne prelistavati Gosiino mango.

Mati jo sumničavo motri, že hoče nekaj reči, ko njeno brkljanje pritegne druga stvar: »Strip? V angleščini ... Mai-chan's daily life. Pa toliko odlične

literature imamo v poljščini, svoje lastne, pa tudi prevodne, zaradi mene ...
O ...!»

»No, vseč mi je jezik, pa se malo učim. Več jezikov znaš, več veljaš,« Gosia nelagodno odvrne.

»Kaj pa je to? Zakaj pa imaš učbenik portugalsčine?«

»Kaj da ne. Celo Jezycjado imam. Ravnokar spet berem Cvetačni cvet ...«

Mati pusti dekleti, da se cmarita v svoji slabovestnosti in zadregi ter prične brskati po Gosiinih knjižnih policah: »Kaj pa kaj bereš, Małgorzata ... Nikjer ne vidim Mickiewicza. Nobene žlahtne poljske literature.«

»Mami, na lastno željo sem šla na urgenco in niti sekundo mi ni žal,« užaljeno odvrne Gosia. »Vsak dan kaj novega, akcija, ogromno se naučim. Pa super se razumemo s kolegi, prima vzdušje je.«

»Ah, sem, sem,« brez posebnega ponosa in priznanja odmahne mati, »saj ne rečem, bila si pogumna, ampak taka nepremišljenost je čisto tebi podobna. Niso pa to dosežki, s katerimi bi se hvalil zdravnik specialist. Bolje bi bilo, če bi prišla na naslovnice s kakim pomembnim znanstvenim odkritjem, filmske podvige pa prepusti gasilcem in policajem.«

»Ampak jaz rada delam na urgenci, kako ne razumeš?!« se zjezi Gosia. »Pomagam ljudem, neposredno, konkretno in takoj. Zadnjič sem prišla še v časopise, nisi brala?!«

»Małgorzata, lahko govoriš, kar hočeš o teh sladkih limonah, ampak to je ena sama stagnacija in nazadovanje. Morala bi ostati na specialističnem oddelku.«

»Prvič, banalne poškodbe oskrbijo sestre in ortotehniki, ne jaz. In sploh, na urgenci nimamo samo nekih prask in zvinov. Jaz delam večinoma specialistične stvari, šivam živce, operacije hrbtenice, poškodbe glave, največ je pa itak internistične nevrologije – možganske kapi, deliriji in ohromitve neznanega izvora, epileptične komplikacije, demence in taki heci.«

»Oooh, mami, pa saj ne delamo samo tega,« se Gosia z mešanico obupa in kljubovanja nasloni na mizo in iz žabje perspektive zre v mater.

»Małgorzata, to ni dobro,« odkima mati. »Jaz vidim to premestitev z visoko specializiranega kliničnega oddelka v – kako naj se izrazim – delavnico, kamnolom – kot resen zastoj v karieri. To je čista degradacija, da specialistka na nekakšni urgenci uravnava zvite gležnje in šiva proletarske vreznine.«

»Mama, tako mi je bolj všeč. Po pravici povedano ...«

»Kako to, da delaš na urgenci, Małgorzata?« s skrbjo v glasu vpraša mati.

»Zakaj nisi več v svoji stroki, na nevrologiji oziroma nevrokirurgiji? Kaj nisva načrtovali, da boš letošnje leto posvetila izpopolnjevanju v možganski kirurgiji? Rekli sva, da boš šla delat izpit za nevrokirurginjo, ne?«

»Dobro, mama, dobro mi gre,« čivkne Gosia. »Na urgenci je res zanimivo, nikoli ti ni dolgčas.«

Mati se počasi, s premetenim izrazom NKVD-jevskega zasliševalca usede na stol: »Małgorzata, povej mamici, kako si kaj? Kako ti gre v službi? Se dobro počutiš?«

Vendar si ne upa vstati in se obleči, ker ni prepričana, kje sploh so njene obleke, poleg tega bi se brž ugotovilo, da z Gosio ni prišla z jutranjega teka. Tetovirana deklica bi dala vsaj pol kraljestva, če bi se lahko znašla na kakem drugem mestu. Toda pred materjo ne upa ne naliti ne prižgati. Kraljestvo za gin-tonik, kraljestvo za čik!!! Gosii vse bolj razbija srce, obliva jo vročina, kot bi bila v méni ali kotlovnici bojne ladje v tropih, s težavo se premaguje, da kričeč ne zbežja iz sobe. Mati se zlovešče, počasi sprehaja po stanovanju.

»Ja, dobila,« jedko zavzdihne mati. »Kar dve. Dve nedokončani jadnici, pravzaprav nekakšni zanikni lupini, še vedno ležita na dvorišču in postopno razpadata.«

»Pa saj si dobila potem tisto jadnico, mama!«

»Tudi pri uzbekistanskem čipsu in latvijskih jadrnicah je bilo ogromno naročil, z vsega sveta,« sovražno prhne mati. »Ostalo pa je samo pri naročilih in neizpoljenih obljubah. In unovčenih poroštvihi!«

»O, prav dobro mu gre, toliko naročil ima iz vse Evrope, da jih ne more sproti izpolniti.«

»Kako pa gredo kaj ti famozni posli? Upam, da bo končno začel vračati posojila,« se namrdne mati.

»Posli, mama. Dostikrat mora na službeno pot, cele dneve dela,« nedolžno zažgoli Gosia.

»Kje je pa tvoj cenjeni mož?« zaničljivo navrže mati.

»Itak, goste moraš postreči, da ni sramote. Že mesece dolgo se tisti dve flaši valjata ...«

»... Ali vodko ali martini?«

»Za goste, mama. Za vsak primer, če slučajno kdo pride na obisk, pa si ravno zaželi kako pivo ...«

»Zakaj imaš pa toliko pijače, Małgorzata?«

»Seveda jem, saj vidiš, da hrana ne ostaja v hladilniku,« hitro odgovori Gosia.

»Lahko si vzameš kakšen jogurt, mama, zelo zdravi so. Bio!«

»Čudne navade, res,« se sumničavo mršči mati, nato odpre hladilnik: »Kaj nič ne ješ, Małgorzata?«

»Z Mariko sva šli zjutraj teč in sva bili toliko prepoteni, da sem ji predlagala, da se pri meni stušira,« hitro pojasni Gosia.

Pravzaprav ni v perilu. Ampak tega ji ne bom šla razlagat.

»Morala bi bolj paziti na vtis, ki ga napraviš na ljudi, Małgorzata,« jo resno opomni mati. »Ampak, kot vidim, imate mladi precej čudne navade. Ne le gostiteljica, tudi gostja je v perilu.«

»Ti in očka, mama, in za to sem vama večno hvaležna,« trpeče odvrne Gosia.

»Ne pozabi, kdo ti je kupil to stanovanje, Małgorzata!«

»Saj sem v svojem stanovanju, ne?«

»A kar v halji sprejemaš goste, Małgorzata?«

»Prosto imam, ker sem bila ponoči dežurna,« skomigne Gosia.

»Kako to, da nisi v službi, Małgorzata?« namesto pozdrava vpraša mati.

Krajše povedano – Gosiina mati. Profesorica poljske književnosti na Univerzi v Olsztynu. V peščenem tvidastem sukniču Max Mara in krilu istega oblikovalca z valovitimi navpičnimi progami različnih odtenkov rjave in bele. Ampak ni vstopil Žaček, temveč sloka dama pri poznih petdesetih, v krono spetih črnih las in ozkih, pronicljivo-sumničavih sivih oči.

Pizda, ravno zdaj se mi lušta gledat Žačka ...

Ko v ključavnici zaškrta ključ. Gosia si zasanjano podpira glavo in z iskrivimi očmi opazuje svojo molčečo tovarišico. In ničesar spodaj. Nasproti ji je sedela vitka blondinka študentskih let, ki je imela čez ramena vržen Gosiin svetlomodri kopalni plašč. Gosia je ogrnjena v črn svilen kimono pila jutranjo (no, opoldansko ...) kavo.

Impro
Poezija
v dialogu

V juniju smo v sodelovanju z založbo Beletrina na festivalu Poezija je v zraku izvedli večera Poezija v dialogu in Impro poezija, na katerih so avtorji medsebojno ustvarjali poezijo v dialogu in pa na licu mesta s pomočjo publike pisali nove pesmi. V tokratni številki predstavljamo nekatera nastala besedila.

Sara Fabjan

***

ko delaš zaključke
ne razmišljaj: »delam zaključek«
samo pojdi
skozi čajno kuhinjo
svojega najemniškega stanovanja
na cesto
ki se v vročini upogiba
kot kožna guba
pusti ji
naj te pogoltne
preden izgineš v noči

***

je moja mačka pojedla mačjo meto ali me morda samo ne mara?
sosedje so odšli na izlet
in moja mačka je podivjala
najprej je raztrgala moj najljubši stol
(prasica)
potem pa se je vrgla še na mojega ogromnega samoroga

nekaj časa sem kričala
in jo lovila po stanovanju
potem pa sem se sprijaznila
da je najin odnos samo slika
mojega trenutnega stanja

***

pikaplonica se je razdelila na pol
in njene pike so popadale na tla
samo zato
ker ni več ničesar kar bi držalo stvari skupaj
v tem ogromnem polju oljne repice

***

ko sem te povohal
tik pred dežjem
sem se spomnil na ciklame
v kotu naše kmetije

tudi one imajo rajši hladno vreme

***

ob petkovih večerih se celo mesto
prestavi v prosti tek

zdi se kot da oguljeni robovi kozarcev
vzvišeni pogovori in nedokončani nakupovalni listki
niso nikoli obstajali

***

v mlinu straši
mnogi želimo oditi čim prej
ampak ne vemo kam
potem pa vidiš da na polju dva pingvina
ki se identificirata kot moška
posvojita in vzgojita malo siroto
oranžna nad rumeno
modra pod zeleno
in veš
vse bo v redu

***

vonj po ribah se meša v daktariju

metulj plava v kozarcu vina

jaz ti rečem:

ne vem kaj je pop napitek

ti gledaš stran in odvrneš:

prilezemo izpod globočin zatohlega malomeščanskega zraka

a v bistvu se nam pod kožo zatika dlaka kraškega ovčarja

***

poletne razprodaje povej naglas
in ne potihno ko se delaš da ti ni mar
a v zatišju svoje sobe klikaš
po znižanju na plastične trobente
ampak ti sploh nimaš posluha

December

odprl si mi rože

najlepše je

ko je nevede

Nejc Klemenc

***

Niti dež ni dovolj,
da bi izbrisal včerajšnjo noč.
A še vedno zaupam nevihtam
in tebi.

***

Nekoč je nekomu zmanjkalo idej,
ko je gledal obilico pingvinov
na beli podlagi
in jih je kar copy pastal
na cel kontinent.

***

Petek je in grem se delat finega
na odprto kuhno.
Konec jebe za ta teden in zdaj upaš,
da boš lahko ti jebal druge,
kot ti je uspelo predlani v Parlamentu.
Še zdaj se hvališ s tem,
a kaj ko se ne spomniš koncev.
Kot se jih ni tudi ona.
Sedaj pa greš spet domov sam in trezen.
Praviš, da se ti ni dalo.

***

Metulj plava v kozarcu vina
in tudi jaz upam, da bom
nekoč lahko tako srečen.

***

Vozim neprimerno razmeram,
Ker včasih je pač fajn.
In ker mi dol visi.

Brez žmigavca, ker to delajo samo luzerji.
In odstavni pas je itak za prehitevanje.
Ker pač lahko.

Veš, jaz ne čakam.
Premikam se vzvratno in če se ne umakneš –
jebiga, saj nisi prvi.
Vem, ker štejem.
In btw:
Nosečnice so bonus točke.

***

Ne bojimo se, ko šli bomo sami
skozi največjo noč.

Ne bojimo se,
ko bodo drugi padali za nami
in dišali po smrti.

Ne bojimo se,
ko se za šankom ziba bujno oprsje.
Ne bojimo se štirih shotov na mizi
in ruske rulete.

In bežne svetlobe in črnih zastav.
In poljubov brez cilja, odsekanih glav.

Ne bojimo se iti
in ne priti nazaj.

Ne bojimo se praznih oči.
In ko šli bomo vsi skozi vrata
naenkrat.
In trgali stene in iskali mir.
In otroci se bodo smejali brez zraka v pljučih.
Ne bojimo se.
Ker ne bodo razumeli.

Ne bojimo se.
A mene je strah.

Matija Sirk

Starec in Sinaj

Lažem,

lažem ti.

Sem starec s Sinaja,

nosim breme prava in mrtvih pravic.

Pripravljene imam kozarce za vlaganje,

saj oko je za oko.

Vsa ta očesa morajo nekam iti.

Zrejo vame,

sprašujejo se, ali sem iskren.

A molčijo

in jaz lažem,

saj je resnica pretežka

za moje breme.

Papirnata ladjica

Lovimo svoje labode,
hočemo, da nam zakrakajo naše zadnje speve.
Za Klavdijo Kerik ni več sledu
in po pravici povedano, smo že obupali.

Ujeli smo truplo ponirka in ga pomočili v belilo.
»Poj ti prasec, poj!«

3. V bran antropofagom

To tupi or not to tupi,
to zdaj je vprašanje
vprašanje
vprašanje:

Kakšen okus ima blondinka
in zavaljen mogotec?
Kakšen okus ima karambolirana
žrtev in
zaplinjenec nedolžen?

Vprašanje
vpra... chom nom njom.

Jesti je treba
jesti kot volkulja svoje
svoje
svoje
svoje mlade žre, žene.

To tupi or not to tupi?
To tupi
tupi
tupi
chom nom njom
Belch!

NOVI ZVON

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Strokovna sodelavka – lektorica:

Jana Šter

Oblikovanje, prelom in naslovnica:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar

Letnik VIII, številka 4

(avgust 2019)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.